

Ressamın Konuşan Renkleri

Yavuz DEMİRKIRAN

Ressamın Konuşan Renkleri

Yavuz DEMİRKİRAN

Rosie arka bahesindeki atölyesinde güneşli öğleden sonraları çok severdi. Atölyesi aslında büyük bir meşe ağacının altındaki ahşap bir resim sehpasından ibaretti. Üzerinde sevdiği bütün renklerin sıçradığı sarı önlüğünü giyerdi. Boya tüplerini düzgün bir sıraya dizerken kıvırcık kahverengi saçları zıplardı. Bugün güzel bir manzara resmi yapacaktı ve başlamak için sabırsızlanıyordu.

Rosie ahşap fırçasını eline aldı ve parlak mavi boyaya batırdı. Birden minik bir ses ciyakladı: 'Sonunda! Gökyüzü olma sırası bende!' Rosie gözlerini kırıştırtıp etrafına bakındı. Mavi boya tüpü gümüş kapağını kıpırdatıyor ve minik kollarını kavuşturmuş duruyordu. 'Az önce sen mi konuştun?' diye fısıldadı Rosie, ela gözleri şaşkınlıkla kocaman açılmıştı.

Mavi t p yanaklarını ŐiŐirip baŐını salladı. 'Elbette konuŐuyorum! Hem b t n g ky z n  kaplamalıyım, her santimini!' Tam o sırada yeŐil t p yerinden fırlayıp minik kollarını salladı. 'Hayır, hayır! Daha  ok aŐaca ihtiya ımız var!' diye baŐırdı. Hepsinin en k      olan sarı t p ellerini birleŐtirip yalvardı: 'L tfen, daha parlak g neŐ ıŐıŐı olabilir mi?'

Rosie her sözü sabırla dinledi. Mavi, bütün gökyüzüne yayılmak istiyordu; kocaman ve cesur. Yeşil, her yerde dallar ve yapraklar istiyordu; yemyeşil bir orman. Sarı ise her şeyi sıcacık yapacak ılık, parlayan bir ışık istiyordu. Her renk resmin yıldızı olmak istiyordu ve hepsi aynı anda konuşuyordu.

Mavi yanaklarını şişirip ilan etti: 'Resmin en önemli parçası gökyüzü! Ben olmasam resim bomboş bir sayfa olur!' Yeşil heyecanla kollarını sallayıp bağırdı: 'Manzaraya can veren ağaçlardır! Daha çok ağaç, diyorum!' Sarı usulca parlayıp fısıldadı: 'Ama güneş ışığı her şeyi sıcacık ve mutlu eder.' Rosie gülümsedi ve 'Hepinizi duyuyorum,' dedi.

Renkler tartışmayı sürdürdü. Mavi, 'Üst yarının tamamını kaplamalıyım!' dedi. Yeşil, 'Hayır, dallar ve yapraklar için daha çok alana ihtiyacım var!' dedi. Sarı, 'Ama güneşin parlak parlaması gerek!' dedi. Rosie sözünü kesmedi. Sadece dinledi, fırçası elinde duruyordu. Her rengin özel bir isteği olduğunu biliyordu ve hepsini anlamak istiyordu.

Rosie konuşan renklerini ve onların büyük fikirlerini düşündü. Gerçek hayatta gökyüzünü, ağaçları ve güneş ışığını ne kadar sevdiğini hatırladı. 'Belki,' dedi yavaşça, 'her birinizin özel bir yeri olabilir.' Mavi yanaklarını şişirmeyi bıraktı. Yeşil kollarını sallamayı bıraktı. Sarı o kadar parlak parlamayı bıraktı. Hepsi kocaman, meraklı gözlerle Rosie'ye baktı.

Rosie fırçasını eline aldı ve mavi tüpe batırdı. 'Mavi, gökyüzü senin olabilir, ama tamamı değil. Güneşe de biraz yer bırak.' Mavi biraz homurdandı ama başını salladı. Rosie yumuşacık, kabarık bulutlarla güzel mavi bir gökyüzü yaptı. Mavi izledi ve 'Şey, bu gerçekten güzel görünüyor,' dedi.

Sonra Rosie fırçasını yeşil tüpe batırdı. 'Yeşil, ağaçlar senin olabilir, ama büyümek için alana ihtiyaçları var. Onları alt tarafa ve kenarlara koyalım.' Rosie yapraklı ağaçlar çizerken, dalları yukarı uzanan ağaçlarla birlikte Yeşil sevinçle zıpladı. 'Ah, bayıldım!' diye sevindi Yeşil. 'Daha çok ağaç, tam istediğim gibi!'

Sonunda Rosie fırçasını sarı tüpe batırdı. 'Sarı, güneş ışığını parlak ve sıcak yapabilirsin.' Gökyüzünün köşesine altın rengi bir güneş çizdi, ışınları aşağıya uzanıyordu. Sarı mutlulukla parladı. 'Çok sıcak!' dedi. 'Teşekkürler, Rosie!' Üç renk resme baktı ve gülümsedi.

Rosie eserine bakmak için geri çekildi. Gökyüzü maviydi, ağaçlar yeşildi, güneş sarıydı. Ama bir şey eksikti. 'Çiçekler ne olacak?' diye sordu. Renkler birbirine baktı. 'Paylaşabiliriz!' dedi Mavi. 'Çiçekleri mavi yapacağım.' 'Ben de çimenleri yeşil yapacağım,' dedi Yeşil. 'Ben de sarı yapraklar ekleyeceğim,' dedi Sarı.

Rosie renkleri paletinde özenle karıştırdı. Çiçekleri mavi ve sarı, çimenleri yeşil yaptı. Renkler işbirliği yaptı, her biri sırayla görev aldı. 'Bu çok eğlenceli!' dedi Mavi. 'Harika bir takımız!' dedi Yeşil. 'Resim çok güzel!' dedi Sarı. Rosie konuşan renklerinin birlikte çalışmasını izlerken içi sevinçle doldu.

Resim bittiğinde Rosie onu duvara astı. Manzara dengeli ve güzeldi; mavi gökyüzü, yeşil ağaçlar ve parlak sarı bir güneş vardı. Renkler rafta oturuyordu, yorgun ama mutlu. 'Hepimiz resimde yer aldık,' dedi Mavi. 'Ve paylaştığımız için daha güzel görünüyor,' dedi Yeşil. 'En güzeli işbirliği,' dedi Sarı.

Rosie konuşan renklerine gülümsedi. 'Biliyor musunuz,' dedi, 'hepinizi dinlemek hayal gücümü güçlendirdi. Her birinizin fikri resmi daha güzel yaptı.' Renkler sevinçle bağırdı. 'Farklı bakış açılarının her şeyi daha iyi yaptığını öğrendik!' dedi Mavi. 'Ve bunu Rosie olmadan yapamazdık,' diye ekledi Yeşil. Sarı da onaylayarak sıcacık parladı.

O günden sonra Rosie resim yapmadan önce hep renklerini dinledi. Bazen hâlâ tartışırlardı ama her zaman paylaşmanın bir yolunu bulurlardı. Mavi kocaman bir gökyüzü önerirdi, Yeşil daha çok ağaç isterdi, Sarı daha parlak güneş ışığı için yalvarırdı. Rosie onların fikirlerini özenle karıştırırdı ve birlikte dengeli, güzel resimler yaparlardı.

Ve eğer bir gün Rosie'nin atölyesine uğrarsanız, minik seslerin cıvıldadığını duyabilirsiniz. 'Daha çok mavi!' 'Daha çok yeşil!' 'Daha çok sarı!' Ve Rosie'nin yumuşacık sesi: 'Birbirimizi dinleyelim.' Onun konuşan renkleri işbirliğinin sevincini kutlar ve birlikte yaptıkları her resim, hayal gücünün ve takım çalışmasının bir kutlamasıdır.